

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/105/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713010996
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6713010996.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Michaely Bucekovej, PhD. a JUDr. Petra Hunáka, PhD. v trestnej veci obžalovaných A. U. a spol., stíhaných pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 12. septembra 2023, o odvolaniach obžalovaných A.V., S. O. a N. S. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 3T/167/2013 zo dňa 30.03.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných A. U., S. O. a N. S. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 3T/167/2013 zo dňa 30.03.2022 boli obžalovaní A. U., S. O. a N. S. uznaní vinnými zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. vo T. v priestoroch autobazáru Z. B. s.r.o. T., Q. XXXX/X sa A. U., S. O. a N. S. spoločne s osobami A. C., nar. XX.XX.XXXX, Q. L., nar. XX.XX.XXXX, S. Q., nar. XX.XX.XXXX, Z. F., nar. XX.XX.XXXX ako aj ešte s ďalším doposiaľ neznámym páchatelom tvrdiac, že idú „v mene pána D.“ vyhrážali Z. Z., nar. XX.XX.XXXX fyzickou likvidáciou, pokiaľ nedá „pánovi D.“ pokoj a nech si z neho nerobí „dojnú kravu“, ktoré slová ako by hovorca predniesol A. C., následne sa pripojili Q. L., S. Q. a Z. F. a nadávali mu slovami „kokot, buzerant, vyjebaný kokot, veď ty vieš, od koho sme prišli, zajebe ťa, zlikvidujeme, ty si tu skončil, zabudni na D.“, pričom aby svoju hrozbu zdôraznili, napadol Q. L. s ďalším z nestotožnených páchatelov Z. Z. tak, že ho udrel hlavou do tvárovej oblasti ako aj ho kopol nohou do jeho ľavého kolena, kde ostatní páchatelia sa tohto činu konkludentným spôsobom zúčastnili, následne všetkých X páchatelov z miesta činu odišlo, pričom Z. Z. spôsobili aj drobné zranenia bez PN ako aj vzbudili u neho dôvodnú obavu o jeho život a jeho rodiny.

Za to okresný súd obžalovanému A. U. podľa § 189 ods.X Tr. zák. a článku 6 ods.1 Medzinárodného dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, ktorého výkon podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods.1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Obžalovanému S. O. podľa § 189 ods.1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. a článku 6 ods.1 Medzinárodného dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, pričom výkon trestu mu podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods.1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Obžalovanému N. S. podľa § 189 ods.1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. a článku 6 ods.1 Medzinárodného dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov, pričom výkon trestu mu podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods.1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný A. U., a to proti výrokom o vine a o treste, ktoré dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Z písomných dôvodov odvolania v podstate vyplynulo, že obžalovaný U. sa necíti byť vinný zo spáchania predmetného zločinu

vydierania, keďže svojím konaním, resp. žiadnym konkrétnym úkonom nevyvolal žiadnu hrozbu násilia alebo inej ujmy. R. skutočnosť napokon ani nebola konkrétne popisovaná v popise skutku napadnutého rozsudku. Doposiaľ ničím nebolo preukázané, že by poškodenému tvrdil, že ide „v mene pána D.“, ničím sa nevyhrážal Z. Z., rozhodne nie fyzickou likvidáciou, nikdy nepoužil slová, aby dal pokoj pánovi D., ako aj to, aby si nerobil z neho dojnú kravu. Q. konštatuje, že toto mal predniesť A. C.. Z. sa pripojiť aj ostatní podľa popisu skutku a konať tak, ako je tam uvedené, avšak on tak nekonal. V popise skutku je totiž uvedené jeho meno, avšak tak, že vo vzťahu k úkonom vyhrážania nie je konštatované nič. Takto sa mu veľmi ťažko obhajuje, keďže z tohto pohľadu sa má odvolávať vlastne proti tomu, čo neurobil. Jeho obhajoba je po celú dobu rovnaká, domnieva sa, že nedošlo k naplneniu formálnych znakov trestného činu zločinu vydierania. Ide o úmyselný trestný čin, ktorý musí byť namierený na naplnenie všetkých formálnych znakov tejto skutkovej podstaty. Obžalovaný sa domnieva, že bol zaradený do nejakej skupiny spoluobžalovaných, avšak bez toho, aby čokoľvek konal, čo samo o sebe nepostačuje pre uznanie jeho viny. Preto sa domáhal preskúmania zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého rozsudku, a to takým spôsobom, aby bol v celom rozsahu spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. c) Tr. por. V tejto súvislosti poukázal na neprimerane dlhú dobu, počas ktorej sa vedie trestné stíhanie voči nemu viac ako 10 rokov, čo samo o sebe predstavuje, že sa stal objektom konania orgánov činných v trestnom konaní v postavení „obete“, keďže musel po tak dlhú dobu znášať právnu neistotu jeho postavenia v občianskom živote.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie aj obžalovaný S. O. a obžalovaný N. S., a to prostredníctvom svojho obhajcu proti výrokom o vine a o treste. Z písomných dôvodov oboch odvolaní, ktoré podal ten istý obhajca, v podstate vyplývajú rovnaké skutočnosti, pričom obhajca oboch obžalovaných konštatoval, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny vo všetkých výrokoch, a to z dôvodu, že bol vydaný na základe nesprávne zisteného skutkového stavu veci, nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci.

V časti I obhajca poukazuje na základné zásady trestného konania v zmysle § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Tr. por. a vysvetľuje, ako majú orgány činné v trestnom konaní postupovať, aby bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Ďalej poukazuje na § 168 ods. 1 Tr. por., ktorý upravuje náležitosti rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie v nadväznosti na to vysvetľuje právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru a z neho vyplývajúcej judikatúry ESLP v súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku.

V časti II obhajoba poukazuje na zistený skutkový stav uvedený v napadnutom rozsudku. V tomto smere poukázala na oslobodzujúci rozsudok obžalovaného N. D., údajného objednávateľa pôvodne obžalovaného č. 4 v tomto konaní. V tomto smere poukazuje na to, že údajný objednávateľ tohto konania bol oslobodený spod obžaloby v tomto konaní a preto obžalovaní nevidia absolútne žiadne logické vysvetlenie v tom, že by sa oni mali dopustiť skutku, ktorý im je kladený za vinu na tom skutkovom základe, že spolu s ostatnými obžalovanými konali v mene pána D.. D. závery prvostupňového súdu v otázke viny oboch obžalovaných podľa obhajoby nie sú správne, sú nepresvedčivé a navzájom si kolidujúce pri posúdení skutku u obžalovaného N. D., pretože ak prvostupňový súd u osoby N. D. konštatoval, že nebolo dokázané, že sa skutky stali, mal v danom prípade rovnako postupovať v otázke viny aj v prípade oboch obžalovaných, keďže nie je bez dôvodných a rozumných pochybností preukázané, že skutok, ktorý im je kladený za vinu, spáchali.

V časti P. obhajoba konštatovala, že prvostupňový súd pri rozhodovaní absolútne odignoroval obhajobu obžalovaných, pričom komplexne podrobne nevyhodnotil celý rad skutočností v ich prospech. V tejto súvislosti obhajoba hodnotila výpovede svedkov A. C., S. Q., Z. F., Q. L., Z. X., S. Z., A. A. a N. A. str. X-X odvolaní.

Následne sa venovala vyhodnoteniu správy prvostupňového súdu o výsledku dozoru, ktorý sa uskutočnil dňa 26.01.2010 do 15.40 hod., ktorú súd vyhodnotil za pochybnú pričom reálny výkon dozoru mal prebiehať do 13.45 hod., a preto neveril tvrdeniam obžalovaných, ani svedkom A. a A. o tom, že sa obaja mali do XX.XX hod. nachádzať na inom mieste, ako na mieste činu, navyše, keď všetci svedkovia, vrátane svedka Z. jednoznačne pri výpovediach označili prítomnosť oboch obžalovaných na mieste činu. Ďalej obhajoba poukázala na vypracovaný znalecký posudok č. 001/2020 znalcom P. A. E., ktorý metódou analytickej fotogrametrie určil somatometrické parametre osôb zaznamenaných na kamerovom zázname. Obhajoba v tejto súvislosti konštatovala, že označené osoby znalcom a určenie ich výšky neboli totožné s osobou oboch obžalovaných. Ich výška totiž nekorešpondovala so žiadnou zistenou hodnotou výšky postáv na kamerovom zázname. Taktiež bol vypracovaný znalecký posudok kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ, v zmysle ktorého obrazový záznam nebolo možné použiť za účelom individuálnej identifikácie jednotlivých osôb, čím opätovne nebola preukázaná vina obžalovaných na mieste činu. Ďalej obhajoba poukázala na to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí

už zrušil prvotné rozhodnutie prvostupňového súdu v časti uznania viny a uloženia trestu u oboch obžalovaných, pričom súdu vytkol viaceré nedostatky, vrátane toho, že napriek spochybňovaniu vierohodnosti svedka - poškodeného Z. Z. sa súd prvého stupňa touto skutočnosťou v odôvodnení prvotného rozhodnutia podrobnejšie nezaoberal, ani v tomto odvolaní napadnutom rozhodnutí sa súd týmito skutočnosťami opätovne podrobnejšie nezaoberal. Z vykonaného dokazovania tak výpoveď poškodeného Z. ostala osamotená bez podpory vo vykonanom dokazovaní.

V časti IV obhajoba zhrnula hodnotenie dôkazov, pričom konštatovala, že žiadnym dôkazom nebolo preukázané, že by sa obžalovaní dopustili predmetného skutku, nebolo preukázané, že sa nachádzali v danom čase na danom mieste činu. K. v podstatne odôvodnil svoje rozhodnutie nedôveryhodnými výpoveďami, ktoré vyhovovali súdu k preukázaniu viny obžalovaných a ostatné dôkazy, ako aj výsluchy svedkov práve svedčiace v prospech obžalovaných označil za nedôveryhodné a nepreukazujúce ich vinu. V tomto smere obhajoba poukázala na zásadu „in dubio pro reo“ a jej aplikáciu. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaných oslobodil spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c) Tr. por., alternatívne, aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa s tým, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom v konečnom dôsledku sa domáhala oslobodenia obžalovaných S. O. a N. S. spod obžaloby.

Obhajca obžalovaného A. U. na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch ich odvolania a na ich všetkých vyjadreniach, z uvedeného dôvodu navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného A. U. oslobodiť spod obžaloby v zmysle § 285 písm. c) Tr. por.

Obhajca obžalovaných S. O. a N. S. na verejnom zasadnutí tak isto zotrval na písomných dôvodoch ich odvolania a všetkej ich argumentácie, ktorá bola prednesená vo veci, pričom obžalovaný O. a obžalovaný S. popierajú spáchanie trestnej činnosti, z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by obžalovaní boli na mieste skutku, ktorý sa im kladie za vinu, podľa obhajoby nie je logické, aby obaja obžalovaní konali v mene pána D., ktorý vlastne bol z predmetného skutku oslobodený. Z uvedeného dôvodu obhajoba navrhla, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a obaja obžalovaní spod obžaloby oslobodení v zmysle § 285 písm. c) Tr. por., alternatívne, aby napadnutý rozsudok bol zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že v konečnom dôsledku sa obžalovaní domáhajú oslobodenia spod obžaloby.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho bodoch a z toho dôvodu navrhol odvolania všetkých obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

X. A. U. na verejnom zasadnutí uviedol, že je nevinný, predmetnú trestnú činnosť nespáchal.

X. S. O. na verejnom zasadnutí uviedol, že je bezúhonný občan, nikdy nebol trestaný a tejto veci sa nezúčastnil a konania sa nedopustil.

X. N. S. na verejnom zasadnutí tak isto uviedol, že je bezúhonný občan, doposiaľ nebol súdne trestaný, trestnej činnosti sa nedopustil, žije usporiadaným životom.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací na základe odvolaní obžalovaných A. U., S. O. a N. S. zistil, že tieto boli podané oprávnenými osobami v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému boli prípustné. H. v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadal i pre prípad, ak by toto odôvodňovalo podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. Po uvedenom procesnom postupe odvolací súd dospel k záveru, že odvolania obžalovaných A. U., S. O. a N. S. nie sú dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy, vrátane doplnenia dokazovania podľa požiadavky odvolacieho súdu na objasnenie skutkového stavu v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. por. V tomto smere sa odvolací súd nestotožnil s hodnotením dôkazov obhajobou všetkých obžalovaných.

V odôvodnení napadnutého rozsudku totiž prvostupňový súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporujú.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akým spôsobom sa súd vysporiadal s jednotlivými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Napriek tomu, že všetci traja obžalovaní popierali svoju vinu konštatovaním, že ani jeden z nich dňa XX.XX.XXXX nebol v priestoroch autobazáru, teda na mieste činu. Zo spáchania skutku ich usvedčovali predovšetkým svedok poškodený Z. Z., svedok Z. X. a svedok S. Z.. Z výpovede týchto svedkov vyplynulo, že v priestoroch autobazáru a pred ním sa nachádzalo osem ľudí, z ktorých niektorí po príchode poškodeného Z. na miesto, tohto obstáli.

V tomto smere z výpovedí svedkov S. Z. a Z. X. vyplynulo, že došlo k nátlaku a vystrašeniu poškodeného Z.. Napadnutie poškodeného preukazoval aj záver z bezpečnostnej kamery, kde bol viditeľný kop nohou do poškodeného jedným z prítomných mužov (svedkom L.).

S. obžalovaného U., O. a S. na mieste činu potvrdili poškodený Z. Z., svedkovia S. Z. a Z. X.. Menovaných poznali ako osoby, ktoré sa zúčastnili na skutku, pričom aktívne nepôsobili, ich prítomnosť však svedkovia X. a Z. hodnotili ako zvýšenie hrozby pre poškodeného Z.. H. z výpovede svedka X. vyplynulo tiež, že hrozba sa neminula účinkom, pretože si poškodený zabezpečil nepriestrelnú vestu a zbraň, následne sa zdržiaval v zahraničí.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd sa stotožnil s hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom tak, ako ho uviedol v napadnutom rozsudku a str. 12-14, ktorého výsledkom bolo konštatovanie viny u všetkých troch obžalovaných zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Obžalovaní spoločným konaním iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy nútili, aby niečo konal a opomenul.

Z uvedeného dôvodu sa ani odvolací súd nemohol stotožniť s námietkami obžalovaného A. U., ktoré spočívali v tom, že „svojím konaním, resp. žiadnym úkonom nevyvolal žiadnu hrozbu násilia alebo inej ujmy.“ Ďalej, že ničím nebolo preukázané, že by obžalovaný U. tvrdil poškodenému, že ide v mene pána D.. H. sa nevyhrážal Z. Z., rozhodne nie fyzickou likvidáciou. H. nepoužil slová, aby dal pokoj pánovi D., ako aj to, aby si nerobil z neho dojnú kravu. Tieto slová mal predniesť A. C.. V popise skutku je uvedené len jeho meno (A. O.), vo vzťahu k úkonom vyhrážania nie je konštatované nič.

K vyššie uvedenému musí krajský súd konštatovať, že všetci traja obžalovaní boli uznaní vinnými zo zločinu vydierania podľa § X89 ods. 1 Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že základným predpokladom spolupáchateľstva je spáchanie trestného činu spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov a úmysel k tomu smerujúci.

Spoločné konanie dvoch alebo viacerých páchatel'ov môže spočívať v troch formách, a to:

- každý zo spolupáchateľ'ov svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu,
- každý zo spolupáchateľ'ov svojim konaním naplnil len niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je potom naplnená len súhrnom týchto konaní,
- každý zo spolupáchateľ'ov vykonáva určitú činnosť, ktorá až ako celok tvorí konanie požadované skutkovou podstatou trestného činu.

Obžalovaní sú teda stíhaní za konanie, ktoré vykonali v spolupáchateľstve s ďalšími osobami, pričom ich formou konania bolo síce neaktívne konanie, ale ich úlohou bolo zvyšovať dôraznosť vyhrážky smerovanej poškodenému Z. Z., prvotne prednesenú svedkom A. C. a potom ostatnými prítomnými. C. preukázané, že všetci traja obžalovaní prišli spolu s ďalšími osobami, celkovo v počte osem mužov, ktorí prišli k autobazáru poškodeného na dvoch K.. Po vystúpení z týchto áut hneď oslovili svedka Z., ktorý sa nachádzal v autobazáre, či je Z., keď zistili, že nie je, nariadili mu, aby ho okamžite privolal. N. traja obžalovaní v tom čase patrili k tejto skupine mužov, aj keď neboli aktívni vo fyzickom napádaní poškodeného a vo vyhrážkach jednoznačne ich konanie súd musí hodnotiť ako posilnenie

účinku vyhrážok ich samotnou prítomnosťou. S. tvrdenie obžalovaného U., že on nič nerobil, nič nekonal, je irelevantné, pretože jeho úmysel zúčastniť sa vyhrážania sa poškodenému Z. bol preukázaný už jeho samotnou prítomnosťou v tejto skupine osôb. Spolu totiž prišli na dvoch motorových vozidlách a po skončení akcie spolu odišli všetci rovnako na dvoch motorových vozidlách. V podstate prevedením skutku išlo o tzv. mafiánsku metódu vyhrážania sa inej osobe, aby skupina dosiahla svoj cieľ. Tým bola splnená aj druhá zákonná podmienka spolupáchateľstva (subjektívna podmienka).

Rovnako neobstoja ani námietky obžalovaných O. a S. ohľadne ich tvrdení, že na mieste činu neboli, pretože sa v tom čase nachádzali v prevádzke výherných prístrojov, kde vykonávali kontrolu úradníci daňového úradu. Z uvedeného dôvodu prvostupňový súd vypočul svedkov A. A. a N. A., pracovníkov daňového úradu, pričom z ich výpovedí zistil, že dňa XX.XX.XXXX bol vykonaný daňový dozor, z ich výpovedí však nebolo preukázané, že by daňová kontrola s obžalovanými prebiehala aj v čase okolo XX hod. Za týchto okolností potom súd vyhodnotil ako pochybný zápis v správe o výsledku dozoru, t.j., že dozor sa mal skončiť o XX.XX hod., pričom reálny výkon mal prebiehať od XX.XX hod. do XX.XX hod., preto prvostupňový súd správne neuveril týmto tvrdeniam obžalovaných O. a S., ani svedkom o tom, že mali do XX.XX hod. byť na inom mieste, ako na mieste činu. V tomto smere svedkovia Z., Z. a X. jednoznačne vo svojich výpovediach, aj pri konfrontáciách označili S. O. a N. S. ako prítomné osoby na mieste činu. Z uvedeného dôvodu ani odvolací súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného S. O. a N. S., týkajúcej sa ich prítomnosti na mieste činu, keďže prvostupňový súd sa s rozpormi v ich výpovediach a zadováženými dokumentami z predmetných kontrol vysporiadal v napadnutom rozsudku na str. XX druhý odsek, s ktorým hodnotením dôkazov sa krajský súd v plnej miere stotožnil a v podrobnostiach naň poukazuje. Rovnako ako aj ďalšie námietky obžalovaných O. a S., týkajúceho sa oslobodenia N. D., hodnotenia svedeckých výpovedí svedkov C., Q., F., L., X., Z. a svedkov A. a A. krajský súd vyhodnotil ako účelové tvrdenia s cieľom spochybniť záver o vine obžalovaných, ktorý urobil prvostupňový súd. Z uvedeného dôvodu odvolací súd musel tak isto vyhodnotiť obhajobu oboch obžalovaných ako účelovú, ktorá mala obžalovaných zbaviť trestnej zodpovednosti alebo túto znížiť na minimum.

V konečnom dôsledku sa odvolací súd stotožnil s námietkou obžalovaného A. U., že sa voči jeho osobe viedlo trestné konanie neprimerane dlhú dobu, na túto skutočnosť však už prvostupňový súd prihliadol pri ukladaní trestu obžalovaným a v tejto súvislosti okresný súd aplikoval čl. 6 ods. 1 Medzinárodného dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

Z uvedeného dôvodu okresný súd nepochybil ani pri rozhodovaní o uložených trestoch obžalovaným, v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadať, patrí aj osoba páchatela, pomery páchatela, či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste.

V zmysle § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s určením skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia na 1 rok u všetkých troch obžalovaných aj krajský súd považuje za primeraný a zákonný, a to najmä s poukazom na aplikáciu čl. 6 ods. 1 Medzinárodného dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, ktorý prvostupňový súd aplikoval vzhľadom aj na dĺžku vedenia trestného konania proti obžalovaným. Takto uložený podmiennečný trest odňatia slobody potom vyhovuje zákonným podmienkam pre individuálnu a generálnu prevenciu. Je uložený na samej spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., pričom horná hranica trestnej sadzby v tomto prípade bola až 6 rokov.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 319 Tr. por. zamietol odvolania obžalovaných A.V., S. O. a N. S. ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.